

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Tos/5/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123010294
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ján Bednár
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6123010294.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jána Bednára a sudcov JUDr. Michaely Bucekovej, PhD. a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, v trestnej veci odsúdeného Q. Z., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25. júla 2023, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, pracovisko Brezno sp. zn. BR-3Nt/7/2023 zo dňa 12.06.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného Q. Z. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením sp. zn. BR-3Nt/7/2023 zo dňa 12.06.2023 samosudkyňa Okresného súdu Banská Bystrica, pracovisko Brezno podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietla návrh odsúdeného Q. Z. na povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 4T/4/2021 z dôvodu, že neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu odsúdený zahlásil sťažnosť priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí dňa 12.06.2023, ktorej písomné dôvody doručil okresnému súdu prostredníctvom svojho obhajcu dňa 14.07.2023. Uviedol, že vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste. Tvrdil, že svoju vyživovaciu povinnosť splnil a na preukázanie tohto tvrdenia navrhol vypočuť svedkov K. H. a bývalého starostu obce C., okres D..

V ďalšej časti sťažnostných dôvodov uviedol, že sa nestotožňuje s konštatovaním súdu, že jeho návrh je nedôvodný a zastával názor, že zo strany súdu nebol dostatočne využitý inštitút zabezpečenia svedka, ktorého svedecká výpoveď by bola dôkazom doposiaľ neznámym v prospech obvineného. Na základe uvedeného potom navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol, alebo aby vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Po postupe v zmysle tohto ustanovenia dospel krajský súd k záveru, že sťažnosť odsúdeného Q. Z. nebola dôvodne podaná, pretože v posudzovanom prípade neboli splnené zákonné podmienky obnovy konania v zmysle obsahu ust. § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom krajský súd zistil, že odsúdený Q. Z. bol rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 4T/4/2021 zo dňa 04.08.2021 v spojení s rozsudkom

Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/44/2022 zo dňa 08.11.2022 uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona a iné, na skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku prvostupňového súdu a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

O obnovu konania vo vyššie uvedenej trestnej veci požiadal podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 05.04.2023, ktorá žiadosť bola uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Nt/19/2023 zo dňa 21.04.2023 postúpená na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Brezno. Za nové dôkazy odsúdený považoval svedkov K. H., K. Z., bývalého starostu obce C., okres D., W. N. a všetkých svojich zamestnávateľov. T., že výživné zaplatil, ale oneskorene, z dôvodu zlej sociálnej a zdravotnej situácii, čo môžu potvrdiť navrhnutí svedkovia K. H. a bývalý starosta obce C., okres D., W. N.. U. zdôraznil, že vyhlásenie o vine urobil v pôvodnom konaní pod vplyvom sudcu, pretože mu hrozil vysoký trest.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

M. obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je teda náprava skutkových väd právoplatného rozhodnutia v prípade, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy spochybňujúce doterajšie skutkové zistenia a rozhodnutia prijaté na ich podklade. Záver o tom, či existencia nových skutočností alebo nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné, než pôvodne právoplatné rozhodnutie, môže súd ustáliť len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novotvrdených skutočností alebo novovykonaných dôkazov, a to v rozsahu ust. § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktorý postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 2 ods. 19 Trestného poriadku.

V konaní o povolení obnovy konania súd nemôže preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní, a to vrátane rozhodovania o treste, vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu, či vykonal a prihliadol na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a podobne. V zmysle skôr uvedeného povinnosťou súdu v konaní o povolení obnovy je skúmať správnosť právoplatného rozsudku v tom rozsahu, či nové skutočnosti alebo dôkazy odôvodňujú zásah do právoplatnosti a nezmeniteľnosti rozsudku vydaného súdom v základnom konaní. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania, nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04) alebo hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Okresný súd určil termín verejného zasadnutia o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania na deň 12.06.2023, na ktorom vykonal najmä listinné dôkazy, pričom odmietol návrh odsúdeného na výsluch ním navrhovaných svedkov a po riadne vykonanom dokazovaní súd nezistil splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania a návrh odsúdeného zamietol.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu je krajský súd toho názoru, že okresný súd v posudzovanom prípade postupoval dôsledne a vykonaným dokazovaním si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie o zamietnutí návrhu odsúdeného, ktorým sa domáhal obnovy konania. Výrok o zamietnutí návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania tak zodpovedá stavu veci a zákonu, pričom konanie, ktoré rozhodnutiu súdu predchádzalo, bolo vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia podrobne rozviedol, z akých dôvodov nemohol vyhovieť návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, pričom krajský súd sa s týmto odôvodnením v plnej miere stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že okresný súd prejednávanéj veci venoval náležitú pozornosť zostáva krajskému súdu len akcentovať správnosť záverov prvostupňového súdu a k sťažnostným námietkam odsúdeného uviesť, že odsúdený skutočnosťami uvádzanými v tomto konaní sleduje prehodnotenie už ustáleného právneho stavu v jeho trestnej veci vo svoj prospech, čo je v intenciách jeho obhajoby prípustné a legálne, ale po právoplatnosti jeho odsúdenia tomuto zámeru nemôže slúžiť obnova konania ako inštitút mimoriadneho opravného prostriedku, zameraného na revíziu skutkových pochybení v základnom konaní.

Krajský súd prisvedčil postupu okresného súdu aj v tom smere, keď výsluch odsúdeným navrhovaných svedkov odmietol. Okresný súd v napadnutom uznesení jasne, presvedčivo a v podrobnostiach rozviedol dôvody, pre ktoré výsluch navrhovaných svedkov odmietol, s ktorými dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil a na tieto odkazuje. Krajský súd len pre úplnosť dodáva, že keďže odsúdený sa ku skutku priznal, pričom na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že skutok spáchal takým spôsobom, ako je uvedené v obžalobe a svoje konanie oľutoval a bol riadne poučený, že súdom prijaté vyhlásenie je neodvolateľné a má účinky podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, súd dokazovanie vo vzťahu k vine Q. Z. lege artis nevykonal. Keďže súd dokazovanie o vine menovaného odsúdeného v dôsledku jeho vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nevykonával, nemohol vykonať žiadny dôkaz súvisiaci s jeho vinou. Nie bezvýznamnou je i tá skutočnosť, že už v čase hlavného pojednávania (i dovedy vykonávaného vyšetrovania) mu musela byť známa okolnosť uvádzaná ako dôvod pre obnovu konania, a síce, že výživné zaplatil, ale oneskorene. Nemožno tiež opomenúť, že odsúdeným namietanými skutočnosťami, v konaní o povolení obnovy konania, ohľadne jeho viny a výšky trestu, sa už krajský súd zaoberal v odvolacom konaní, keď v rozsudku sp. zn. 5To/44/2022 zo dňa 08.11.2022 ustálil skutkový stav a odsúdenému znížil trest odňatia slobody, ktorý mu uložil prvostupňový súd. K uvedenému sa žiada dodať, že výsluch navrhnutých svedkov by tak nič nové nepriniesol, keďže skutkový stav prejednávanéj veci bol hodnoverne ustálený a prípadná výpoveď navrhovaných svedkov by vzhľadom na uvedené nebola spôsobilá privodiť odsúdenému priaznivejšie rozhodnutie o vine či treste. Navyše svedkyňa K. H. už bola vypočutá jednak v konaní pred prvostupňovým súdom, a zároveň aj v konaní o odvolaní.

Pre úplnosť krajský súd záverom uvádza, k odsúdeným tvrdenej skutočnosti, že vyhlásenie na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uskutočnil pod nátlakom sudcu, že táto skutočnosť vyplýva len z tvrdenia odsúdeného a doposiaľ neboli súdu predložené také dôkazy, ktoré by predmetné tvrdenie odsúdeného potvrdili, teda odsúdeným tvrdená skutočnosť nebola preukázaná žiadnym iným spôsobom.

Skutkové okolnosti prejednávaného prípadu a vina odsúdeného tak boli v pôvodnom konaní starostlivo ustálené na základe vyhlásenia odsúdeného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a vykonaného dokazovania. Aj krajský súd dospel k záveru, že odsúdený neuviedol žiadne nové skutočnosti a nepredložil žiadne nové dôkazy takej kvality, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom odsúdeného.

Sťažnostné námietky odsúdeného v tomto konaní sú preto právne irelevantné, vznesené v snahe prehodnotiť ustálené okolnosti týkajúce sa jeho trestnej činnosti a na to nadväzujúce právne závery konajúcich súdov. Aj podľa krajského súdu odsúdeným uvádzané skutočnosti nepredstavujú také nové skutočnosti v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré by mohli odôvodniť zmenu pôvodného súdneho rozhodnutia v otázke viny a trestu uloženého odsúdenému.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Keď za týchto okolností okresný súd v napadnutom uznesení zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, postupoval správne, preto krajský súd sťažnosť odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.